

CHÚA NHẬT TUẦN XXI MÙA THƯỜNG NIÊN NĂM A

- ⇒ Đây Chúa phán cùng Sobna, quan cai đền thờ rằng: “Ta sẽ trục xuất ngươi ra khỏi địa vị ngươi, và Ta sẽ cách chức ngươi; trong ngày đó, Ta sẽ gọi đây tớ Ta là Êliaqim, con trai Helcia. Ta sẽ lấy áo choàng của ngươi mà mặc cho nó, lấy đai lưng của ngươi mà thắt cho nó, sẽ trao quyền ngươi vào tay nó, nó sẽ nên như cha các người cư ngụ ở Giêrusalem và nhà Giuđa. Ta sẽ để chìa khoá nhà Đavít trên vai nó: nó sẽ mở cửa và không ai đóng lại được; nó đóng cửa lại và không ai mở ra được. Ta sẽ đóng nó vào nơi kiên cố như đóng đinh, và nó sẽ trở nên ngai vinh quang nhà cha nó”. (Is 22:19-23)
- ⇒ Ôi thăm sâu thay sự giàu có, thượng trí và thông biết của Thiên Chúa: sự phán quyết của Người làm sao hiểu được, và đường lối của Người làm sao dò được! Vì chúng, nào ai biết được ý Chúa? Hoặc ai đã làm cố vãn cho Người? Hay ai đã cho Người trước để Người sẽ trả lại sau? Vì mọi sự đều do Người, nhờ Người và trong Người: nguyện Người được vinh quang đến muôn đời. Amen. (Rm 11:33-36)
- ⇒ Khi ấy, Chúa Giêsu đến địa hạt thành Xêsarêa Philipphê, và hỏi các môn đệ rằng: “Người ta bảo Con Người là ai?” Các ông thưa: “Người thì bảo là Gioan Tẩy Giả, kẻ thì bảo là Êlia, kẻ khác lại bảo là Giêrêmia hay một tiên tri nào đó”. Chúa Giêsu nói với các ông: “Phần các con, các con bảo Thầy là ai?” Simon Phêrô thưa rằng: “Thầy là Đức Kitô, Con Thiên Chúa hằng sống”. Chúa Giêsu trả lời rằng: “Hỡi Simon con ông Giona, con có phúc, vì chẳng phải xác thịt hay máu huyết mạc khải cho con, nhưng là Cha Thầy, Đấng ngự trên trời. Vậy Thầy bảo cho con biết: Con là Đá, trên đá này Thầy sẽ xây Hội Thánh của Thầy, và cửa địa ngục sẽ không thắng được. Thầy sẽ trao cho con chìa khoá nước trời: sự gì con cầm buộc dưới đất, trên trời cũng cầm buộc; và sự gì con cởi mở dưới đất, trên trời cũng cởi mở”. Bấy giờ Người truyền cho các môn đệ đừng nói với ai rằng Người là Đức Kitô.
- Kể từ đó, Chúa Giêsu bắt đầu tỏ cho các môn đệ thấy: Người sẽ phải đi Giêrusalem, phải chịu nhiều đau khổ bởi các kỳ lão, luật sĩ và thượng tế, phải bị giết, và ngày thứ ba thì sống lại. Phêrô kéo Người lại mà can gián Người rằng: “Lạy Thầy, xin Chúa giúp Thầy khỏi điều đó. Thầy chẳng phải như vậy đâu”. Nhưng Người quay lại bảo Phêrô rằng: “Hỡi Satan, hãy lui ra đằng sau Thầy, con làm cho Thầy vấp phạm, vì con chẳng hiểu biết những sự thuộc về Thiên Chúa, mà chỉ hiểu biết những sự thuộc về loài người”. (Mt 16:13-20)

+> “... *Còn anh chị em, anh chị em bảo Tôi là ai?*”

Đức Ki-tô, Ngài là ai ?

Tôi bị bắt, lần đầu tiên - và hy vọng là lần cuối cùng trong đời. Công an áp giải tôi vào phòng giam Thủ Đức vào một buổi sáng sớm. Vừa vào trại giam, tôi thấy hàng chữ trên tường: "Có tội thì đánh cho chừa - Không có tội thì đánh cho có" mà rùng mình... Tiếng leng keng của xâu chìa khóa các phòng giam như đánh thức một số tù nhân trong phòng giam số 4. Họ đứng lố nhố tò mò nhìn xem "con mới" là hạng người nào. Công an đẩy tôi vào cửa phòng số 4, mùi tanh hôi ẩm ướt làm tôi rợn nôi da gà.

Nhìn thấy trên dưới 40 "con người" chen chúc lố nhố trong một phòng quá nhỏ, những "con người" trần truồng như nhộng, phơi bày những mụn nhọt, ghê lở đầy thân xác tiêu tụy... làm tôi đến buồn nôn. "Ở thời buổi này và xã hội này mà có thể còn những lối xử tệ giữa "con người và con người" như vậy sao?" tôi tự hỏi. Theo thông lệ, "con mới" được chỉ định chỗ nằm ngay tại "phi đạo" [tiếng lóng trong tù để chỉ định nơi mà các tù nhân có thể phóng uế...! Riêng tôi thì đã được trại trưởng chỉ định "chỗ nằm" xứng hợp với "tao cắt cái lưỡi mày bây giờ!" = treo cửa sổ 3 ngày 3 đêm, nghĩa là hai tay còng ngoài song sắt cửa sổ, vừa cao đủ để quỳ gối cho đỡ mỏi chân cũng không được, nói chi là ngồi! [xem chi tiết: www.lasan.org/hoiky-journal/hoiky1/phanbon-5.htm]

Ngày thứ nhất trôi qua. Đôi chân bắt đầu sưng lên vì tụ máu. Sáng sớm ngày thứ hai, một chàng thanh niên khoảng 16-17 tuổi tên là Cường, đến gần tôi và nói nhỏ : "Em có miếng vải này, để em cột làm võng anh ngồi tạm cho đỡ mỏi nghe!" Thế là một chàng thanh niên khác tên là Hán, cũng khoảng tuổi với Cường, giúp cột tấm vải vào hai song sắt - hai bên song sắt còng tay tôi, và mỗi em đứng một bên như để che dấu miếng vải. [Cường và Hán là thanh thiếu niên trong số gần 40 người "tù xã hội" bị nhốt trong cùng phòng với tôi. Tôi thì thuộc thành phần "tù chính trị"]

Tôi "ngồi" trên tấm võng... Thoải mái làm sao! Êm đềm làm sao! Cảm động làm sao! Ấm lòng làm sao! Ôi "tình người" quá đẹp! quá ửi an! Bỗng "roeeetttt!" Tấm vải rách làm hai mảnh! Tôi nhìn Cường, thì thào : "xin lỗi em! vì anh mà tấm vải duy nhất của em đã bị rách..." Cường vẫn mỉm cười trả lời : "anh đừng lo! - anh được thoải mái một vài giây phút là em mừng rồi!" Tôi nhìn Cường rưng rưng nước mắt và lòng trí bỗng nhớ đến câu hỏi của Đức Ki-tô : "*còn anh chị em, anh chị em bảo Tôi là ai?*"

Chúng ta cùng nhau suy niệm câu của chính Đức Kitô nêu lên hỏi các môn đệ Ngài, và hỏi mỗi một chúng ta, hôm nay, bây giờ : "... Còn anh chị em, anh chị em bảo Tôi là ai?" (Mat. 16:15)

Thánh Phêrô hăng hái trả lời : "Thầy là Đức Kitô, Con Thiên Chúa hằng sống" (Mat. 16:16), nhưng sau đó chối từ Thầy kính yêu, "Con Thiên Chúa hằng sống". Chẳng những một lần mà đến ba lần! Chẳng những chối "không hề biết", mà còn thề "...tôi thề là không biết người đó!" (Mat. 26:69-75; Mc.14:66-71; Lc. 22:54-60; Ga.18:25-27). Tuy nhiên, cuối cùng cũng "tự cảm nhận và công khai tuyên xưng" tình yêu thương tuyệt đối của mình dành cho Vị Thầy chí thánh : "... Thừa Thầy, Thầy biết mọi sự : Thầy biết con yêu mến Thầy!"

Thánh Phaolô, trái lại, hùng hổ lên đường tìm bắt những người tin theo Đức Kitô, "bắt luận đàn ông hay đàn bà, đều trời giải về Giêrusalem". Trên đường tới gần Damas, bỗng nhiên có một luồng ánh sáng từ trời chiếu xuống bao phủ lấy ông. Ông ngã xuống đất và nghe tiếng nói : "Sa-un, Sa-un, tại sao ngươi bắt bớ tôi?". Ông hỏi lại : "Thưa Ngài, Ngài là ai?" Tiếng từ trời đáp : "Tôi là Giêsu mà ngươi đang bắt bớ." (Cv. 9:1-5). Và sau đó, chúng ta biết người đã từng chống đối, phủ nhận và bắt bớ Đức Ki-tô và "bắt luận đàn ông hay đàn bà [hay trẻ con]" dám tin theo Đức Ki-tô... đã "sáng mắt sáng lòng" như thế nào.

Thánh La San bị người nhà chê bai và khinh thị vì bán hết gia tài phân phát cho người nghèo đói, bị giáo quyền đương thời "treo chén" vì cùng một số thầy giáo quê mùa dân thân trọn vẹn dạy dỗ và giáo dục "con em gia đình nghèo hèn giới thợ thuyền không ai chăm lo", để rồi cuối cùng trước khi tắt thở đã thốt lên : "Tôi thờ lạy thánh ý Chúa qua mọi biến cố xảy ra trong đời tôi".

Hai em Cường và Hán - với một lối sống mà bề ngoài lắm kẻ không ưa hoặc gay gắt lên án - và cũng không cần biết "Đức Kitô, Ngài là Ai?", vì chưa bao giờ nghe nói đến hai chữ "Đức Kitô", nhưng cũng biết đáp trả câu hỏi mà quá nhiều lúc mỗi anh chị em chúng ta "nghe" và từ tai này bay qua tai khác rồi biến mất...

Chắc hẳn một số trong chúng ta cũng đã có lúc nhớ lại câu hỏi của Đức Ki-tô, và thay vì trả lời trực triệp, chúng ta lại tự hỏi: "ừ nhỉ! giờ này, tại đây, Đức Ki-tô là Ai ?"

== Vậy, hôm nay, bây giờ, chúng ta trả lời làm sao cho câu hỏi của chính Đức Kitô "còn anh chị em, anh chị em bảo Tôi là ai"?

Phải chăng

- * mỗi lần chúng ta "thật tình yêu thương hướng dẫn một em bé lớn lên trong lối sống đạo đức, lành mạnh" (thánh La San);
- * mỗi lần chúng ta đưa tay giúp đỡ một người già yếu;
- * mỗi lần chúng ta mỉm cười thông cảm, ủi an một người đang buồn sầu đau khổ;
- * mỗi lần chúng ta thật tình chung vui chia sẻ với một người gặp điều may mắn và cùng họ cất tiếng tạ ơn Thiên Chúa;
- * mỗi lần chúng ta tự dè xén chỉ tiêu hằng ngày để chia sẻ và thông phần giúp đỡ một người đang gặp tai ương;
- * mỗi lần v.v....
- ** cách riêng, những tấm hình đầy ý nghĩa của "Đức Kitô hôm qua, hôm nay, và mãi mãi về sau" [xin xem hình ảnh dưới đây]

là câu trả lời thích đáng nhất cho câu hỏi của chính Đức Kitô : "Còn anh chị em, anh chị em bảo Tôi là ai" ?

Huynh Phong bồng bế, ôm ấp... những em bé vô tội, mang bệnh AIDS khi mới chào đời.

Chắc hẳn các em đã an tâm mỉm cười "ra đi" với Hơi Ấm Tình Người quá đẹp, quá ấm lòng tuổi thơ.

Đức Giáo Hoàng Francis, vị chủ chăn thời đại, nói chuyện với các vị lãnh đạo trong giáo hội công giáo:

‘Chúa Giêsu là ai? Chúa Giêsu là sự khiêm nhường. Còn kiêu ngạo, tự tôn, quyền lực, không có chỗ trong đời sống của chúng ta, các mục tử. Chúng ta thấy được các mối phúc thật nơi những người ‘biết sự phong phú của tình tương thân tương ái, của việc chia sẻ dù là một chút ít mình có.’

Khiêm nhường, quên mình, các mối phúc thật. Đây là con đường mà Giáo hội phải theo. Hãy thôi ám ảnh về quyền lực, dù cho có muốn quyền lực để làm được việc.’

Và một minh chứng cho những gì mình nói, Đức Phanxicô chọn ăn trưa, không phải với hàng giáo phẩm Tuscan, nhưng là với những người nghèo thành Florence.

Ngài xếp hàng với hàng chục người khác tại điểm phát cháo của Caritas, lấy một thẻ đăng ký như mọi người khác và nhận một phần cháo gà nấu với đậu truyền thống của vùng Florence, trong đĩa nhựa kèm muống nhựa.

Trước đó, ở Prato, Đức Phanxicô đã tưởng niệm 5 người đàn ông và 2 phụ nữ người Trung Quốc, những người đã phải sống trong điều kiện tồi tệ và đã thiệt mạng trong một vụ hỏa hoạn công xưởng tại Prato. Vụ hỏa hoạn năm 2013 tại một nhà máy may mặc, đã xảy ra trong đêm, khi các công nhân đang ngủ trong gác xếp. Đức Giáo hoàng xem sự kiện này là ‘bi kịch của nạn bóc lột và các điều kiện sống phi nhân.’

Và điều này một lần nữa làm rõ điều mà ngài không ngừng hướng đến, một cuộc sống phẩm giá cho tất cả mọi người

